

Sait Çetinođlu: 1915 soykırım süreci, aynı zamanda Hıristiyanların gasp edilme sürecidir!

Posted on 09/07/2015

Bu kısa yazı Soykırım sürecinde el değiştirilen Hıristiyan zenginliğine odaklanmıştır. Aynı zaman diliminde bütün Osmanlı Hıristiyanları aynı muameleye, yani aynı soyguna konu olduklarından Ermeniler için söylediklerimiz, Asuri-Süryani, Elen, Pontos... halkları içinde geçerlidir.

Başta işaret edilmesi gereken bir başka nokta da; Emperyal isteklerle savaşa giren Osmanlı'nın savaş sırasında müttefiklerinden aldığı askeri ve maddi yardımlar sınırlıdır. El koymalar, Bütçesi iflas etmiş devletin kendi halkını yağmalamaktan başka çaresinin kalmadığının ifadesidir. Bunu ikinci fetih yani ülkenin yeniden fethi olduğunu ifade etmekten de çekinilmemiştir. Yenilgi halinde hesap sorulamaması ve hesap sorabilecek kimse bırakılmaması için katliamlar soykırımı uzanmıştır. Bu konuda başarılı olduklarını söylemek mümkündür. İçinde bulunduğumuz soykırımın yüzüncü yılında henüz bir başlangıç dahi yapılamamıştır.

1913 - 23 yılları arasındaki on yıllık Soykırım sürecinde ülke nüfusunun %20-25'i Soykırım, kaçırma mübadele adı altında tarihsel topraklarından kazınarak yok edildi. Bu insanlar bilindiği gibi fakir yoksul insanlar değildi. Kapitalizmin en gelişkin bölgelerinin insanlarıydı ve piyasa için üretim yapıyorlardı. On yıllık Soykırım sürecinde bu insanların sahip olduğu değerler el değiştirdi. Bu el değiştiren değer ülke zenginliğinin %30-35'e denk geldiği hesaplanmaktadır.

Kısaca ülke zenginliğinin en az 1/3 el değiştirerek, Hıristiyanlardan Müslümanlara zor kullanılarak sermaye transferi yapılmıştır.

Soykırım sürecindeki bu uygulama sadece Ermenilere uygulanmamış bütün Osmanlı Hıristiyanları yasal gaspın nesnesine dönüştürülmüştür.

Transferler birçok mekanizma kullanılarak gerçekleştirilmiştir.

Soykırım faillerinin el koyarak gasp ettikleri mallar: Diyarbakır'da Vali Dr. Reşit birçok soykırım kurbanlarının menkul mallarına el koymuştur. Görevden alınması yolsuzluktan hırsızlıktan kaynaklıdır. Diyarbakır Vilayetine tayin olduğu zaman yol ücretinden şikayet ederken bir yıl sonra İstanbul'da yedi bin liralık köşke müşteri olmuştur. Reşid katil sıfatıyla takdir edilip, kendi hesabına yaptığı gasplardan görevinden alınmıştır. Yine Diyarbakır'da Osmanlı mebusu Feyzi Pirinççioğlu Ermeni kurbana ait bakır madeni ve işleme tesisi olmak üzere birçok gayri menkulü gasp etmiştir. Feyzi bunlardan dolayı cezalandırılmamış Bayındırlık bakanlığı ile ödüllendirilmiştir. Oğlu, Vefik 27 Mayıs Darbesinden sonra kurulan İnönü'nün restorasyon hükümetinde Bakandır. Aile bugün beyaz Türklere mensup saygın bir aileye dönüşmüştür.

Kemalist dönemin ünlü gazetecisi Ahmet emin Yalman, Mütarekeden sonra tutuklanarak Malta'ya gönderilen Ankara savcısı Ali Nazmi'nin Soykırımdan sonra Ankara'nın gayrimenkul zenginine dönüştüğünü söyler.

El konulan mallar İttihat ve Terakki Cemiyeti, Cumhuriyet Halk Partisi, Türk Ocakları, Halkevleri... gibi siyasi parti ve bağlı kuruluşlara tahsis edilmiştir. Birçok gayrimenkul okullara, kamu binalarına dönüştürülmüştür. Kiliseler, camilere çevrilmiş, depo, ahır gibi işlerde kullanılmıştır. Hakkari Çukurca'da(Çéla) Nasturi kilisesi, Kemalist dönemde öncesinde hükümet konağı, günümüzde ahır olarak kullanılmaktadır.

Bazı Müslüman şirketler (bunlar girişimciye dönüşen İttihatçıların kurdukları yada ortak oldukları şirketlerdir) ,Ermeni mallarını, açık artırma yönteminden muaf kalarak ucuza bir fiyatla üzerlerine geçirdiler. 1916 yılında sürgüne tabi tutulan Ege Rumları ve Karadeniz

bölgesindeki Pontoslular'a ait mallar da aynı akıbete uğramıştır. Daha sonra bu şirketler üçüncü kişilere satarak önemli karlar elde etmişlerdir..

Kemalist dönemde de, Müslüman girişimcilere dönüşen İttihatçıların geliştirilmesi için Müslüman şirketlere, ticaret, sanayi ve ziraat odalarına el konulan mülkler tahsis edilmiştir. Bu mülkler sonrasında sermayelerine takviye yapmak için satışa çıkarılır. İlginçtir; satış ilanlarında önceki sahiplerinin isimleri de yer alır. Burada

Mezarlıklar belediyelere hal, odunluk ve hayvan pazarı yapılmak şartıyla tahsis edilmiştir. inşaat gerektirmeyen bu tahsis, daha sonra unutulup imara açıldığında günümüzde her yerden insan kemikleri fişkırmaktadır. Tahsiste mezar taşları hariç tutulmuş inşaatlarda kullanılmıştır. Bugün Malatya Atatürk müzesi olan yapı Malatya Ermeni mezarlığından sökülen taşlarla Halkevi olarak yapılmıştı.

Birçok ilde Hıristiyan (Ermeni ve Rum) mahalleleri genelevlere dönüştürülmüştür. Ankara, Diyarbakır, Elazığ, Samsun, Trabzon... gibi

Birçok gayrimenkul, özel idarelere, belediyeler, Türk Kızılayı'na, Maliye'ye verilmiştir. Bunlar düşük fiyatlarla satılmış veya yok fiyatına kiraya verilmiştir. Düşük fiyatları yukarıda belirtilen Müslüman özel sektöre subvansiyon olarak düşünmek gerekir.

11 Ağustos 1915 tarihli Kararname[i] ile yetimlerin ve kimsesiz kalan Hıristiyan kadınların müslümanlığa döndürülüp eş olarak alındığında bunların anne ve babalarından kalan gayrimenkulleri alma hakkı verilmiştir. bu bir anlamda öldür, karısını kızını al çocuğunu boğaz tokluğuna çalıştır, malı mülkü de senindir! demekten başka bir şey değildir. Tehcir konvoylarından zengin kişilerin mirasçılarının seçilip konvoylardan ayrılması ve kaçırılması bunlara miras kalan mallara el koyma gayretinden başka birşey değildir.

Mecelle[ii]'nin Zilliyed maddeleri yetersiz olduğundan Kemalist rejimin ilk yürürlüğe

koyduğu kanun medeni kanundur. Bu kanunla 1915'te el konulan mülklerin 1925'te resmen tescil edilme imkanı vermiş gasp yasallaştırılmıştır.

Sahte borç senedi düzenlenerek hayali borç yaratılarak el koydukları mülkleri kendilerine tescilini sağlama olanağı verilmiştir. İttihat ve Terakki döneminde senet'e bile gerek duyulmamış Gasp edenin sözü yeterli sayılmıştır; Tapu memurları, Ermenilerle, mülkleri kendileri üzerlerine yada İttihat ve Terakki adına hiçbir ödeme yapmaksızın alan İttihatçılar arasında sözlü yapılan sözleşmeleri kabul ettikleri bir gerçektir.

Hıristiyanların canı gibi malları da sahipsizdir. Osmanlı müttefiki Avusturya Macaristan Trabzon konsolosu Kwiatkovski Subaylar, memurlar ve polisler yağmanın içinde olduğunu söyler.

1925'te Kürtlerle olan ittifak bozulduğunda bunlara verilen mülkler geri alınıp Mütegalibe ilan edilen bu kürt aileler batıya sürgün edilmişlerdir. Bu gün Kürtlerin yarısının rejimin bekçileri konumunda olmaları bu rehin alınmışlıktan kaynaklanmaktadır. Bu bakımdan Türkiye'de Kürt Sorununun çözümü kesinlikle Ermeni Soykırımına bağlıdır. Ermeni Sorunu tanınmadan Kürt Sorununun çözümü mümkün değildir.

Hıristiyanlardan (Ermeni Pontos, Rum, Süryani) gasp edilerek, Müslümanlara (Kürt, Boşnak, Çerkez, Gürcü, Arap, Laz...) verilen mülkler, bu halkların rehin alınmasının yanında asimilasyonunu kolaylaştırmış, İttihatçı/Kemalist projenin gerçekleşmesine önemli katkı sağlamıştır.

El konulma mekanizması bunlarla sınırlı değildir. Pontos İstiklal mahkemelerinde idam edilen Mavridis, Haralambidis, Deliyaroğlu Yanko gibi kurbanların mülklerine el konularak satışa çıkarılmıştır. Mavridis konağı bugün Yeşilirmak ilkokulu olarak kullanılıyor. Ananniadis ailesinden Anton Ananniadis 1921 de Amasya İstiklal Mahkemesindeki düzmece yargılamadan idam edilmiş mülkleri müsadere edilmiştir. Kahvecilik ile uğraşan ailenin ata

topraklarından kovulan üyeleri, halen Kavala'da mimarisi Samsundaki dükkanlarına benzeyen bir binada aynı işi yapmaktadırlar.

Mübadeleye tabi olmayan Pontosluların mülklerine de el konulmuştur Rus Tabiiyetinden olan Kabayannis'in mülklerine el konmuş Trabzon'daki konağı Atatürk Köşküne çevrilmiştir. Yine mübadeleye tabi olmayan Giresun eski Belediye Başkanı Kaptan Yorgo Kostandinidis'in ve mirasçılarının mülklerine devletçe el konulup haraç mezat satılmış hasılat maliyeye gelir kaydedilmiştir.

Ayrıca mübadelede mal değişimi eşitsizdir. Zira Yunanistan yenilen tarafta olduğundan şartların en zoru dikte edilmiştir. Reel politik gereği tarihsel topraklarından kovulan insanların hakkını arayamamıştır. Ayrıca, eğer mübadeleye tabi olmayan bir kişinin mübadele dahilinde bir bölgede bir mülkü varsa bu da müsadere edilmiştir. Bunun da birçok örnekleri vardır. Mübadeleye tabi olmayan bu gibi kişilerin el konulan malları açık artırma ile satılarak hazineye gelir kaydedilmiştir.

Bu liste daha çok uzatılabilir... ancak bu kadarı soygunun çapını göstermek bakımından yeterlidir.

Bu konuda asıl sorumlu İttihat ve Terakki Cemiyeti ise de Soykırımında kolektif bir sorumluluk söz konusudur. Sorumlular arasında dedesinin haksız mal edinmesinden faydalanmış ve halen faydalanmaya devam eden Sol ve sosyalizm iddialı kuruluşların yöneticileri bulunmaktadır. Kolektif dedelerinin Soykırım sürecindeki sorumluluğundan dolayı özür dileyenler, biyolojik dedelerinin sorumluluğu konusunda sessizdirler. Dedemin yaptıklarından dolayı sorumlu değilim diyenlere Avrupa'da Nazi denilmektedir.

İşte nirengi noktası tam da burasıdır. Tanıma ve özür'ün ayrılmaz parçası telafidir. Telafi olmadan tanıma ve özürün bir anlamı yoktur. Oysa ne zaman telafiden söz etsek; Bu başka bir konu bunu başka bir zaman tartışalım. Denilerek ertelenmekte ve o başka zaman hiç

gelmemektedir. Zira Türk solcuları sadece isterler, vermek kelimesi sözcük dağarcıklarında yoktur. Vermek Allaha mahsustur! atasözü tam da bu durum için uydurulduğunu söylemekte bir sakınca yoktur.

Günümüzde hukuka ve devletin uygulamalarına baktığımız zaman durum hiç de iç açıcı değildir. 1963 Tarihli Anayasa Mahkemesinin kararına göre, Türkiye’de miras bırakma hakkı ortadan kaldırılmıştır. Devlet istediği zaman, Sen 4 ağustos 1924 tarihinde malının başında değildin! gerekçesiyle el koyabilmektedir. Ayrıca Hıristiyan toplulukların vakıf malları el koymanın son nesnesidirler. Vakıflara bağış yapmanın şartları ortadan kaldırılmış, miras bırakacak kimsesi olmayan bir Hıristiyan mal varlığını kendi vakıflarına bırakmaktan men edilmiştir. Bunların mirasçısı devlettir. Bu gibi kişileri bazı Hıristiyan vakıflarına çöreklenmiş devlet destekli (zira Hıristiyan vakıflarında seçime izin verilmemektedir) mafya bozuntusu yöneticiler kandırmakta bunların ellerindeki malları vakıfa hibe ediyorum zannı ile vakıf yöneticileri kendi şahıslarına hesaplarına alarak soydaşlarını dolandırmaktadırlar.

Devlet ve devletin hukuku, tarihsel topraklarında tutunmaya çalışan Hıristiyan toplulukları yerli yabancı gibi anlamsız bir statüye sokmaktadır. T “C” vatandaşı olan bu topluluklarla ilgilenen iki bakanlık vardır; Birincisi, bu toplumlar vatandaşı oldukları devlet tarafından kriminalize edilmiştir, dolayısıyla içişleri bakanlığının konusudurlar. İkincisi, bu toplumlar içimizdeki yabancılardır dolayısıyla dışişleri bakanlığının konusuna girerler.

Devletin zaman kazanarak oyalamak ve çürütme stratejisini başarıyla sürdürdüğünü söyleyebiliriz.

Son olarak altı çizilmesi gereken önemli noktaya işaret ederek yazıyı sonlandırıyoruz:

Yüz yıl sonunda adalet isteminin geldiği nokta mağdur taraflar açısından istenen noktaya gelinmemesi bir yana gelinen nokta yüz karasıdır.

Soykırma varan bu tarihsel haksızlığın yüzüncü yılında soykırım kurbanlarına hala Soykırımın nasıl olduğunu anlatmaya çalışılıyor. Kurbanlar kendilerinin nelere maruz kaldıklarını zaten biliyorlar. Soykırım Süreci binbir gece masallarına çevrilip durmadan ve tükenmeyen bir iştahla kurbanlara anlatılıyor. Bir türlü bundan vazgeçip Küçük Asya'nın kadim halklarını Soykırma uğratıp kolonileştiren unsurlara (yani kendilerine) bunu anlatmayı denemiyorlar. Kurbanlar zaten süreçte ne olduğunu biliyor, burada bu masal anlatıcılarına düşen, masalcının şimdi ne yapacağını, geleceğe dair perspektifinin ne olduğunu söylemesidir. Ancak binbir gece masallarında olduğu gibi, bunun cevabı ölümcüldür ve bu cevaba sıra gelmemesi için masala devam edilmektedir. Bu tavır eleştirdikleri devlet davranışından farklı değildir.

Bu bakımdan, Müslüman aydınlarının (Türk, Kürt ,...)bulduğu nokta Teşkilat-ı Mahsusa müfrezelerinin Soykırım Sürecinde bulunduğu mevziden farklı olmadığını söylemek mümkündür.

[i] BOA/ DH.ŞFR nr.54/A-382

[ii] Eski Medeni Kanun

Kaynak: ortakhaber.com